

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **M. G.**, narozený dne X
státní příslušník Ruské federace
pobytem na území republiky X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Burešem
sídlem Dukelských hrdinů 471/29, 170 00 Praha 7

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2016, č. j. MV-29606-6/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „žalovaná“), blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 12. 2014, č. j. OAM-4215-26/DP-2014 (dále též „prvostupňový orgán“). Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení

platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle 44a odst. 3, za užití § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZPC“).

2. **Žalobce v prvním žalobním bodu** považuje napadené rozhodnutí za nesprávné, nezákonné, neodůvodněné a nepřezkoumatelné, jímž byl zkrácen na svých právech. Podle žalobce při vyhodnocování podkladů oba správní orgány porušily zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to: *za prvé* § 2 odst. 1 správního řádu tím, že nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními předpisy; *za druhé* § 3 správního řádu tím, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu); *za třetí* § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu tím, že správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, proto napadené rozhodnutí nelze považovat za přesvědčivé; *za čtvrté* § 50 odst. 4 správního řádu tím, že správní orgán nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo; *za páté* § 52 správního řádu tím, že žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci; a *za šesté* § 68 odst. 3 správního řádu tím, že správní orgán ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při vyhodnocení podkladů a výkladu správního řádu.
3. **Ve druhém žalobním bodu** žalobce poukazuje na porušení zásady dobré správy tím, že délka trvání správního řízení nebyla přiměřená. Konstatuje, že dne 3. 2. 2014 podal žádost o prodloužení pobytového oprávnění a ve věci žalovaná rozhodla dne 4. 8. 2016. Podle žalobce při aplikaci zásady koncentrace nebyla dostatečně vyhodnocena přiměřenost podle § 174a ZPC i délka žalobcova pobytu na území republiky, jeho sociální, rodinné a ekonomické vazby, jež se při takto dlouhém časovém úseku mohou měnit. Žalovaná též porušila povinnosti správního řízení tím, že se nezabývala aktuální situací žalobce s ohledem na doplňování odůvodnění přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Dále byla porušena zásada legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu, neboť prvostupňový orgán v obdobných věcech (např. v rozhodnutí ze dne 27. 8. 2015, č. j. MV-6858-5/SO-2015) při hodnocení délky pobytu a plnění účelu pobytu cizinců vycházel z doby povoleného pobytu před podáním žádosti o prodloužení pobytu, i z délky pobytu a plnění účelu pobytu po podání takové žádosti.
4. Žalobce dále nesouhlasí se skutkovými závěry obou správních orgánů k jeho pobytovému oprávnění, neboť vždy řádně plnil své povinnosti. Namítá, že oba správní orgány se nezabývaly faktickým chodem společnosti Zangezur spol. s r.o., jejímž je jednatelem a společníkem, jelikož pro fungování společnosti nemusí být rozhodující pobyt žalobce na území České republiky. Žalobce nepovažuje v počátcích podnikání za možné, aby přerušil pracovní povinnosti ve vlasti, jež mu zajistily finance na rozjezd podnikání v ČR a upnul se k pobytu a podnikání zde. Z tohoto důvodu žalobce pobýval na území ČR i ve své vlasti. Nesouhlasí proto se žalovaným, že jeho účast v obchodní společnosti byla formální za účelem zajistit pobytové oprávnění v ČR za jiným než deklarovaným účelem. Žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, že v počáteční fázi podnikání nelze vyloučit výkon funkce jednatele z domovské země. Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí.
5. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** uvedla, že žalobce blíže nekonkretizuje, v čem spatřuje porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a 68 odst. 3 správního řádu žalovanou. K

vydání napadeného rozhodnutí po zákonem stanovené lhůtě žalovaná uvádí, že taková skutečnost sama o sobě nezpůsobuje jeho nezákonnost či nesprávnost, žalobce mohl na základě § 47 odst. 2 ZPC po dobu správního řízení pobývat na území republiky. V odvolacím řízení vzala žalovaná v úvahu následně předložené doklady o plnění účelu pobytu žalobcem, vyhodnotila je za účelové. K tvrzení žalobce, že je začínajícím podnikatelem, poukazuje žalovaná na výpis z obchodního rejstříku, jenž je součástí správního spisu. Podle něj je žalobce jednatelem společnosti Zangezur spol. s r.o. ode dne 13. 2. 2007, a ode dne 10. 8. 2007 měl žalobce na území republiky povolený pobyt jako „výkonný manažer“. Žalobce nepovažuje za začínajícího podnikatele. Navrhuje proto zamítnutí žaloby.

6. **Městský soud v Praze** (dále též „městský soud“) přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání. Žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila, žalobce se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
8. **Ze správního spisu** vyplývají tyto skutečnosti. Dne 3. 2. 2014 účastník řízení podal *žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky*. Uvedl v ní, že před příchodem na území byl nezaměstnaným, nyní je jednatelem společnosti Zangezur, spol. r. o., se sídlem Ruská 567/28, Praha 10. Ke jmenované společnosti vyplývá ze sbírky listin vedené obchodním rejstříkem, vytištěné dne 10. 9. 2014, že účastník řízení do ní založil svůj podpisový vzor v roce 2007 a účetní závěrku z roku 2007. Podle výpisu z obchodního rejstříku je jmenovaný jediným společníkem a jednatelem této společnosti od 13. 2. 2007, kdy společnost vznikla.
9. Podle cestovního pasu Ruské federace č. X vydaného na jméno účastníka řízení dne 9. 12. 2011 a platného do dne 9. 12. 2021, má v něm povolený dlouhodobý pobyt na území ČR do 14. 9. 2014. Cestovní pas obsahuje tato udělená víza: vízum vydané United Kingdom platné od 15. 11. 2013 do 15. 11. 2015, vízum vydané United States of America platné od 21. 2. 2014 do 18. 2. 2017, vízum vydané Republic of Indonesia platné 30 dnů od 10. 1. 2012, vízum vydané Chinese visa platné od 30. 10. 2012 do 30. 10. 2013, vízum vydané Republic of India platné od 20. 12. 2013 do 19. 3. 2014, dvě víza vydaná Singapore platná od 7. 1. 2012 do 11. 1. 2012 a od 24. 1. 2012 do 28. 1. 2012, vízum vydané Thailand platné ode dne 10. 1. 2014 do dne 8. 2. 2014, vízum vydané Srí Lanka platné od 23. 1. 2014 do 22. 2. 2014. Cestovní pas žalobce obsahuje dále celní razítka letiště Praha - Ruzyně ze dnů 6. 5. 2012, 10. 5. 2012, 13. 8. 2012, 14. 8. 2012, 9. 9. 2012, 10. 9. 2012, 12. 9. 2012, 9. 5. 2013, 12. 5. 2013, 7. 12. 2013, 17. 12. 2013, 5. 4. 2014, 8. 4. 2014, 29. 4. 2014, 3. 5. 2014, 8. 6. 2014, 10. 6. 2014, 7. 7. 2014. A dále cestovní pas žalobce obsahuje celní razítka ze dnů, například 6. 1. 2012 Rusko, 10. 1. 2012 Singapur, 24. 1. 2012 Singapur, 24. 1. 2012 Republic of Indonesia, 25. 1. 2012 Rusko, 3. 2. 2012 Rusko, 3. 2. 2012 Ázerbájdžán, 15. 2. 2012 Rusko, 15. 2. 2012 Ázerbájdžán, 14. 3. 2012 Rusko, 6. 5. 2012 Rusko, 10. 5. 2012 Rusko, 18. 5. 2012 Rusko, 28. 5. 2012 Rusko, 19. 7. 2012 Rusko, 19. 3. 2012 Rusko, 6. 4. 2012 Rusko, 6. 4. 2012 Ázerbájdžán, 20. 4. 2012 Ázerbájdžán, 20. 4. 2012 Rusko, 28. 4. 2012 Rusko, 2. 5. 2012 Rusko, 18. 5. 2012 Ázerbájdžán, 28. 5. 2012 Ázerbájdžán, 11. 7. 2012 Rusko, 11. 7. 2012 Ázerbájdžán, 18. 7. 2012 Ázerbájdžán, 8. 8. 2012 Rusko, 3. 8. 2012 Rusko, 3. 8. 2012 Istanbul, 8. 8. 2012 Istanbul, 13. 8. 2012 Rusko, 14. 8. 2012 Rusko, 15. 8. 2012 Ázerbájdžán, 15. 8. 2012 Rusko, 9. 9. 2012 Rusko, 12. 9. 2012 Rusko, 5. 10. 2012 Rusko, 5. 10. 2012

Ázerbájdžán, 15. 10. 2012 Ázerbájdžán, 15. 10. 2012 Rusko, 27. 8. 2012 Ázerbájdžán, 27. 8. 2012 Rusko, 28. 12. 2012 Rusko, 28. 12. 2012 Ázerbájdžán, 14. 1. 2013 Rusko, 14. 1. 2013 Ázerbájdžán, 16. 1. 2013 Rusko, 21. 1. 2013 Rusko, 24. 1. 2013 Rusko, 25. 1. 2013 China, 30. 1. 2013 China, 1. 2. 2013 China, 10. 2. 2013 China, 10. 2. 2013 Rusko, 6. 3. 2013 Rusko, razítko nečitelné Ázerbájdžán, 27. 3. 2013 Rusko, 27. 3. 2013 Ázerbájdžán, 10. 4. 2013 Rusko, 11. 4. 2013 Ázerbájdžán, 29. 4. 2013 Rusko, 29. 4. 2013 Ázerbájdžán, 3. 5. 2013 Stockholm, 3. 5. 2013 Rusko, 7. 5. 2013 United Kingdom, 9. 6. 2013 Rusko, 10. 6. 2013 Ázerbájdžán, 12. 6. 2013 Rusko, 16. 6. 2013 Rusko, 16. 6. 2013 Ázerbájdžán, 26. 6. 2013 Rusko, 27. 6. 2013 Ázerbájdžán, 7. 7. 2013 Rusko, 7. 7. 2013 Ázerbájdžán, 12. 7. 2013 Rusko, 13. 7. 2013 Ázerbájdžán, 21. 7. 2013 Rusko, 21. 7. 2013 Ázerbájdžán, 17. 8. 2013 Rusko, 17. 8. 2013 Ázerbájdžán, 28. 8. 2013 Ázerbájdžán, 29. 8. 2013 Rusko, 12. 10. 2013 Rusko, 12. 10. 2013 Ázerbájdžán, 21. 10. 2013 Rusko, 21. 10. 2013 Ázerbájdžán, 29. 11. 2013 Rusko, 29. 11. 2013 Ázerbájdžán, 4. 12. 2013 Ázerbájdžán, 4. 12. 2013 Rusko, 7. 12. 2013 Rusko, 17. 12. 2013 Rusko, 29. 12. 2013 Rusko, 30. 12. 2013 Ázerbájdžán, 5. 1. 2014 Rusko, 5. 1. 2014 Ázerbájdžán, 9. 1. 2014 Rusko, 21. 1. 2014 Thailand, 21. 1. 2014 (asijské místo nečitelné), 23. 1. 2014 Malaysia, 23. 1. 2014 Srí Lanka, 26. 1. 2014 Srí Lanka, 26. 1. 2014 Indie, 29. 1. 2014 Indie, 29. 1. 2014 Rusko, 5. 3. 2014 Rusko, 5. 3. 2014 Ázerbájdžán, 12. 3. 2014 Rusko, 12. 3. 2014 Ázerbájdžán, 19. 3. 2014 Rusko, 19. 3. 2014 Ázerbájdžán, 26. 3. 2014 Rusko, 26. 3. 2014 Ázerbájdžán, 5. 4. 2014 Rusko, 8. 4. 2014 Rusko, 29. 4. 2014 Rusko, 3. 5. 2014 Rusko, 4. 5. 2014 Rusko, 5. 5. 2014 Ázerbájdžán, 12. 5. 2014 Ázerbájdžán, 12. 5. 2014 Rusko, 31. 5. 2014 Rusko, 3. 6. 2014 Riga, 3. 6. 2014 Rusko, 8. 6. 2014 Rusko, 10. 6. 2014 Rusko, 17. 6. Rusko, 17. 6. 2014 Ázerbájdžán, 25. 6. 2014 Ázerbájdžán, 25. 6. 2014 Rusko, 7. 7. 2017 Rusko.

10. Podle lékařských zpráv z Fakultní nemocnice v Motole byl účastník řízení hospitalizovaný od 10. 12. 2013 do 16. 12. 2013 na Chirurgické klinice UK 2. LF.
11. V protokolu o výsledku žadatele uvedl účastník řízení, že *„firma sídlí na adrese Praha 10, přesnou adresu si nepamatuji....naposledy jsem vyvezl před dvěma lety kaolín pro svou porcelánku do Petersburgu... zdravotní problémy mi tedy brání v podnikání, mohu např. jen sedět v kanceláři.“* K popisu pracovního týdne žalobce uvedl *„od zhruba 9 do 10 hodin telefonuji se zákazníky a partnery. Telefonuji asi dvě hodiny denně. Potom musím chodit na rehabilitace a masáže, do bazénu. Takto to funguje každý den. Veškeré mé aktivity se nyní soustředily na prodej porcelánky v Sankt Petersburgu. ...Firma dosahuje zisk, je to ale malý zisk, za loňský rok se jednalo o zisk okolo 3500,- Eur, před dvěma lety se jednalo o vyšší zisk.“* K rodině uvedl: *„obě děti se učí v Praze, myslím, že se jedná o nějaký ‚Slovanský college‘, učí se tam pouze čeština a angličtina. Je to soukromá škola. Učí se tam druhým rokem. Adresu školy neznám, děti jsou již samostatné.“* K bydlišti uvedl, že *„v ČR bydlím na adrese buď v X v P., nebo v Č.“* Na otázku, kdo je vlastníkem nemovitosti v Č., odpověděl, že *„I. B... mám tam pronajatý jeden pokoj.“*
12. Manželka účastníka řízení F. G. v protokolu o výsledku uvedla, že bydlí s manželem v X u paní I., *„bydlíme v obývacím pokoji, v největší místnosti v bytě ... v bytě bydlí jen občas nějaký S. a M., ale ti si již koupili byt někde u Teplíc. Žijí s malým dítětem. Jejich příjmení neznám. Dále tam bydlí I., její syn V. a jeho manželka R. ... dále tam bydlím já s manželem... děti za námi občas přijíždějí...manžel pobývá většinu času v Sankt Peterburgu, kde ho navštěvují, máme tam byt. Žijeme také v B. v Á.“*
13. Svědkyně I. B. v protokolu o svědecké výpovědi vypověděla, že v bytě 3+1 na adrese X, Č. bydlí, s dvěma syny, kteří k ní přijíždějí o víkendu, a přebývají v obýváku. V jednom

pokoji poskytuje ubytování 4 členům rodiny žalobce, s nímž je vzdálená příbuzná, žalobce je bratrancem matky manželky jejího syna. *Zde tráví žalobce „na adrese v Č. asi 20 dnů v měsíci“, vzápětí uvedla „v Č. se p. G. zdržuje s rodinou asi 3-4 krát v týdnu“.* Ve druhém pokoji poskytuje ubytování dalším třem osobám rodiny V.

14. **V rozhodnutí prvostupňový orgán** dospěl k závěru, že účastník řízení nesplňuje podmínky pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pro existenci závažné překážky pobytu cizince na území, jež brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Podle razítek v cestovním pasu od 6. 5. 2012 do 8. 7. 2014, což je v průběhu celkem 794 dnů, pobýval účastník řízení na území republiky pouhých 40 dnů, v nich od 10. 12. 2013 do 16. 12. 2013 byl hospitalizovaný. Poukázal na nesplnění § 42 odst. 1 ZPC, neboť pobyt nebyl delší než 6 měsíců. Žalobce se většinu uvedené doby zdržoval na území Ruska a Ázerbájdžánu, nesplnil proto účel povoleného pobytu za účelem podnikání. Vzhledem k tomu, že účastník řízení na území ČR dlouhodobě nepobýval, neplnil tím účel pobytu, což je závažná překážka pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Současně poukázal na výpověď účastníka, který podle vlastních slov dvě hodiny denně telefonuje, poté má rehabilitace a masáže. K otázce přiměřenosti prvostupňový orgán zohlednil, že žadatelovy děti jsou samostatné a plnoleté, účastník nebyl obeznámen se školou, kterou děti navštěvují, manželka účastníka uvedla, že žije společně s účastníkem v Sankt Peterburku i v Baku, kde mají byty. V těchto zemích shledal správní orgán, že má žadatel vybudované rodinné zázemí, v ČR přebývá v pronajatém bytě s dalšími osobami nebo u kamaráda.
15. **V napadeném rozhodnutí se žalovaná** ztotožnila s odůvodněním prvostupňového orgánu. Konstatovala, že povolený pobyt je úzce spjatý s jeho účelem, neplnění takového účelu zakládá skutečnost odůvodňující zamítnutí žádosti. Žadatel svůj dlouhodobý pobyt nevyužíval, přestal proto splňovat účel pobytu podle § 42 odst. 1 ZPC. Zákonodárce účelem pobytu jistě nemínil pouhý zápis do rejstříků, aby byla podnikatelská činnost na území formálně vykonávána, tím by došlo k obcházení zákona. Pobyt na území musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem, tyto činnosti také skutečně na území republiky musí být vykonávány. Žalovaná poukázala na protokoly o výsleších účastníka řízení, jeho manželky a na cestovní doklad. Z nich je zřejmé, že účastník řízení po dobu povoleného pobytu, tedy i po dobu mimo léčbu, účel pobytu neplnil. Pokud účastník řízení byl natolik nemocný, že nemohl na území republiky plnit účel pobytu, považuje za vyloučené, aby v zahraničí neměl problém s uzavíráním smluv. I přes zdravotní komplikace, účel pobytu účastník měl a mohl plnit. Z výpovědi účastníka řízení přitom vyplynulo, že posledním zrealizovaným obchodem společnosti byl vývoz kaolínu před dvěma lety. Vzhledem k tomu, že účastník v letech 2012 až 2014 pobýval na území republiky pouhých 40 dnů, jeho pobyt zjevně nedostal svému účelu. Za jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území republiky byla vyhodnocena skutečnost, že v době povoleného dlouhodobého pobytu účastník nepobýval na území republiky, tedy přestal splňovat podmínky povolení k pobytu. Neplnění účelu pobytu v průběhu povoleného pobytového statutu je jinou závažnou překážkou. Z tohoto důvodu je další dlouhodobý pobyt účastníka na území republiky v rozporu s veřejným zájmem a pořádkem, nelze jej vyvážit žalobcovým subjektivním právem. Smyslem institutu povolení k dlouhodobému pobytu není legalizace krátkodobých pobytů, jak dovodil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50. Český právní řád nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, takové právo mají pouze občané podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, jak dovodil Ústavní soud

v usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04. Vzhledem k času, který účastník řízení na území republiky strávil, lze takový pobyt realizovat prostřednictvím krátkodobých víz. Žalovaná poukázala na Dohodu mezi Evropským společenstvím a Ruskou federací o usnadnění udělování víz občanů Evropské unie a Ruské federace z roku 2006, umožňující udělení víza k pobytu na území členského státu do 90 dnů s neomezeným počtem cest až na 5 let. Žalovaná shledala rozhodnutí prvostupňového orgánu přiměřeným co do dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života, jelikož žalobce většinu času pobýval v zemi původu, tam i realizoval dobrovolně svůj soukromý a rodinný život. Vzhledem ke krátkému pobytu na území republiky a stávajícímu zázemí v Rusku a Ázerbájdžánu, nelze reálně uvažovat o zpřetrhání takových vazeb, uvedenou otázkou se též zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35. Žalovaná s odkazem na zásadu koncentrace řízení neakceptovala doklady nově připojené k odvolání, neboť lékařské zprávy k operaci účastníka z roku 2013 nemají na výrok napadeného rozhodnutí vliv, a tři zprostředkovatelské smlouvy uzavřené po datu rozhodnutí prvostupňového orgánu, považuje za účelové.

16. Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.
17. Městský soud vycházel z této **právní úpravy** v rozhodném znění:
18. Podle § 44a odst. 3 ZPC „*Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*“
19. Podle § 35 odst. 3 ZPC „*Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*“
20. Podle § 37 odst. 2 písm. b) ZPC „*Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*“
21. Podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“
22. Podle § 174a ZPC „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“
23. **K prvnímu žalobnímu bodu** městský soud konstatuje, že z povahy věci se nejprve musel zabývat tím, zda napadené rozhodnutí je zatíženo vadou, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Soud je totiž povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů z moci úřední, jak je vymezeno v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí

soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí, a to pro rozpor výroku s odůvodněním, nebo pro výrok, který nemá oporu v zákoně, anebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročez není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení. Rozhodnutí lze považovat dále za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, či proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Takovou vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).

24. Městský soud obecně tvrzenou nepřezkoumatelnost v daném případě neshledal. Závěry obsažené v napadeném rozhodnutí považuje za zřejmé, logické, které vychází ze skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu. V námitce žalobce blíže nerozvedl, v čem konkrétním by měla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v dané věci spočívat. Jelikož žalobce v dané věci námitku uplatnil v obecné rovině, také pouze v obecné rovině uplatněné námitky lze vypořádat. K obecně formulované námitce nepřezkoumatelnosti městský soud proto konstatuje, že žalovaná napadené rozhodnutí řádně odůvodnila, vypořádala odvolací námitky, prvostupňový orgán opatřil všechny nezbytné podklady ze zdrojů, které měl k dispozici v rámci správního spisu, a na jejich základě učinil skutkové závěry, jež byly žalovanou potvrzeny. Důkazní standard proto městský soud shledal dodrženým.
25. Žalobce dále považuje napadené rozhodnutí za nesprávné, nezákonné, neodůvodněné, jímž byl zkrácen na svých právech, neboť byla porušena ustanovení správního řádu, a to § 2 odst. 1 správního řádu tím, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními předpisy; § 3 správního řádu tím, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu tím, že správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, proto napadené rozhodnutí nelze považovat za přesvědčivé, § 50 odst. 4 správního řádu tím, že správní orgán nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, § 52 správního řádu tím, že žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a § 68 odst. 3 správního řádu tím, že správní orgán ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při vyhodnocení podkladů a výkladu správního řádu.
26. K takto žalobcem obecně koncipovaným námitkám městský soud opětovně zdůrazňuje, že s ohledem na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil bez konkrétního odkazu na skutkové a právní důvody napadeného rozhodnutí [srov. § 71 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Právní náhled na věc se totiž nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce má poukázat na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy, aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či

okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud není povinen na základě žalobcových vágních odkazů na zákon dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech žalobní body či podpůrné argumenty. Takový postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby. Tam, kde takto formulovaný „žalobní bod“ soud přezkoumá, zatíží řízení vadou, která má vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (viz četná judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 21. 9. 2006, č. j. 8 As 15/2005-70; ze dne 24. 7. 2007, č. j. 2 Afs 194/2006-52; ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 Afs 103/2007-45; ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 53/2008-93; ze dne 25. 6. 2010, č. j. 5 Afs 91/2009-123; ze dne 20. 7. 2010, č. j. 8 As 65/2009-111; ze dne 30. 11. 2011, č. j. 5 As 5/2011-68; ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36; ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 Afs 46/2013-26; ze dne 29. 4. 2014, č. j. 6 As 128/2013-37; ze dne 27. 8. 2014, č. j. 3 As 121/2013-40).

27. Městský soud nepřisvědčil žalobci, že byl porušen správní řád. Z ničeho konkrétního soud neshledal porušení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť v obecné rovině nezjistil, že by správní orgány postupovaly v rozporu se zákony a ostatními předpisy. Soud neshledal porušení § 3 správního řádu, neboť z ničeho konkrétního neshledal, že by žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž by soud měl mít důvodné pochybnosti, a současně, že byl porušen rozsah, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Dále soud nepřisvědčil namítanému porušení § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, neboť neshledal, že by správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, proto soud napadené rozhodnutí považuje za přesvědčivé. Také soud neuvěřil v porušení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nezjistil, že by správní orgán nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Soud ani nepotvrdil porušení § 52 správního řádu, neboť neshledal, že by žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Podle soudu ani nedošlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť přisvědčil správnímu orgánu, který ve svém odůvodnění uvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při vyhodnocení podkladů a výkladu správního řádu.
28. Námitky prvního žalobního bodu městský soud proto neshledal důvodnými.
29. **Ve druhém žalobním bodu** žalobce předně namítá nepřiměřenou délku trvání správního řízení.
30. Lze konstatovat, že pokud správní řízení bylo zahájeno dne 3. 2. 2014 žádostí o pobytové oprávnění, rozhodnutí prvostupňového orgánu vydáno dne 15. 12. 2014 a napadené rozhodnutí dne 4. 8. 2016, pak nebylo rozhodováno ve lhůtách podle § 169 ZPC. Jejich nedodržení však nemá za následek porušení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Současně žalobce nedokládá, jakým způsobem mu tím byla porušena jeho práva, když podle § 47 odst. 4 ZPC měl pobytové povolení platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Pokud se žalobce v průběhu trvání správního řízení domníval, že správní orgán je nečinným, mohl takovou námitku uplatnit v jeho průběhu. Nic takového ze správního spisu však nevyplývá. Dále je třeba zdůraznit, že neexistuje veřejné subjektivní právo cizince na pobyt na území České republiky (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04). Zásada dobré správy byla sice porušena, ale řízení probíhalo bez újmy na právech žalobce.

31. S dílčí námitkou, že při aplikaci zásady koncentrace byla nedostatečně vyhodnocena přiměřenost podle § 174a ZPC, délka žalobcova pobytu na území, jeho sociální, rodinné a ekonomické vazby, jež se v průběhu časového úseku mohou měnit, se městský soud neztotožnil. Ve věci není mezi stranami sporné, a žalobce ani nenamítá, že na území republiky pobýval v rozhodné době celkem 40 dnů, jak uvedly správní orgány. Rozhodnutí prvostupňového orgánu se otázkou přiměřenosti dopadu podrobně zabývá na str. 6 od druhého odstavce do strany 7 také druhého odstavce. Na straně 6 ve druhém odstavci prvostupňový orgán konstatuje skutečnosti zjištěné při výsledku žalobce, ve třetím odstavci konstatuje skutečnosti zjištěné z protokolu o výsledku žalobcovy manželky a ve čtvrtém odstavci a současně v prvním odstavci na str. 7 hodnotí zjištěné skutečnosti, že *„podnikání na území České republiky rozhodně není prvořadým důvodem pobytu žadatele na území České republiky, zvláště když je jeho rodina rovněž zajištěna příjmy ze zahraničí ... žadatel do České republiky cestuje zejména za účelem zdravotních pobytů... děti jsou již samostatné navíc plnoleté...“*, a na str. 7 ve druhém odstavci prvostupňový orgán shrnuje, že *„rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života účastníka řízení.“* Napadené rozhodnutí se touto otázkou zabývá na straně 8 ve třetím odstavci, v němž žalovaný doplňuje, že *„účastník řízení pobývá většinu času v zemi původu a dobrovolně svůj rodinný a soukromý život praktikuje tam. Vzhledem ke krátké délce pobytu na území České republiky, podnikání a zázemí v Ruské federaci a Ázerbájdžánu, Komise rovněž považuje za nemožné přetrhání vazeb v zemi původu.“* Městský soud se s těmito hodnoceními otázky přiměřenosti ztotožňuje se žalovanou, neboť zásah napadeného rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života nelze v tomto případě považovat za nepřiměřený. Žalobce má zletilé děti, jeho manželka ho při jeho cestách doprovází, není ničím vázána k České republice, žalobce má další vazby v Rusku a Ázerbájdžánu, které nemohly být vzhledem k 40 dennímu pobytu na území republiky během dvou let zpřetrhány. Městský soud k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, v obdobné věci, jež považuje za přílehlavý.
32. Městský soud se neztotožnil ani s další námitkou žalobce, podle kterého se žalovaná nezabývala doplněnou aktuální situací žalobce. Městský soud z napadeného rozhodnutí neshledal, že by žalovaná opomněla vypořádat žalobcem nově připojené listiny. Na str. 8 napadeného rozhodnutí v pátém a šestém odstavci žalovaná konstatuje listiny, které žalobce připojil ke svému odvolání, jež hodnotí v posledním odstavci na str. 8 a v prvním odstavci na str. 9, a to za účelové, s cílem odvrátit důsledky rozhodnutí prvostupňového orgánu, jelikož *„skutečnost, že účastník řízení předložil nové doklady až v rámci řízení o odvolání, neodpovídá zásadě koncentrace řízení podle zákona č. 500/2004 Sb. Navíc předložené doklady nemají vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Zprostředkovatelské smlouvy jsou datovány ke dni 1. 1. 2015, nicméně již 29. 12. 2014 účastník řízení disponoval negativním rozhodnutím o své žádosti...“* V uvedeném je podle soudu dostatečně podáno, že listiny o tom, že žalobce byl 6x v roce 2013 na vyšetření v Sankt Peterburku, předložené v roce 2015, ani z operace ve FN v Motole, jež byly součástí správního řízení, nemohou zvrátit zjištěný stav a tři smlouvy uzavřené poté, co bylo žalobci známo rozhodnutí prvostupňového orgánu, se rovněž i soudu jeví jako účelové. Rozsah vyšetřovací povinnosti správního orgánu ve smyslu § 50 odst. 3 věta první správního řádu se omezuje na zjištění skutečností rozhodných pro ochranu veřejného zájmu. Za prokázání skutečností rozhodných pro vyhovění žádosti nese odpovědnost výhradně žadatel. Z tohoto důvodu nebyla žalovaná v odvolacím řízení povinna zjišťovat, zda nenastala změna rozhodných

skutečností. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 21/2003-55, „*správní orgán neporušuje § 32 odst. 1 správního řádu, nepřihlédne-li ke skutečnostem jemu neznámým, které s ohledem na jejich povahu může uvést jen účastník řízení.*“ Vzhledem k tomu, že se v řízení o žádosti uplatní koncentrace dokazování podle § 82 odst. 4 správního řádu, je více posílena odpovědnost žadatele za předložení veškerých rozhodných podkladů správnímu orgánu prvního stupně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71). Nejvyšší správní soud v dalším rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, uvedl, že „*ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení o přestupku nedopadá; uplatní se však typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně.*“

33. K dílčí námitce porušení zásady legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu městský soud shledal, že žalobce nijak nedoložil existenci ustálené správní praxe, od níž se měla žalovaná v právě projednávaném případě podle žalobcova tvrzení odchýlit. Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132 „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán.*“ Žalobce odkázal toliko na ojedinělé prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 8. 2015, č. j. MV-6858-5/SO-2015, které samo o sobě není k doložení odlišné ustálené rozhodovací praxe podle soudu postačující. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že v projednávaném případě žalovaná nezohlednila délku pobytu a plnění jeho účelu po podání žádosti, neboť k tomuto časovému úseku žalobce doložil tři smlouvy, shora konstatované, které uzavřel po vydání negativního prvostupňového rozhodnutí, a žalovaná je z tohoto důvodu vyhodnotila jako účelové, tedy se jimi věcně zabývala.
34. Poslední žalobcovou námitkou je tvrzení, že vždy řádně plnil své povinnosti vyplývající z pobytového oprávnění, čímž fakticky konzumoval účel svého pobytu. I v tomto případě se městský soud ztotožnil se skutkovými závěry žalované a pro stručnost odkazuje na napadené rozhodnutí. Městský soud shledal, že žalobce neunesl své důkazní břemeno ohledně toho, že splňuje podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Předně je nedůvodnou žalobcova výtku, že se žalovaná nijak nezabývala faktickým fungováním žalobcovy společnosti, neboť uvedené nebyla podle § 50 odst. 3 věta první správního řádu povinna nijak vyšetřovat. V dané věci se nejednalo o okolnosti rozhodné pro ochranu veřejného zájmu, nýbrž toliko o žalobcův soukromý zájem na prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Soud dále shledal nedoloženým žalobcovo tvrzení, že své podnikání v tuzemsku teprve rozjíždí. Podle výpisu z obchodního rejstříku je žalobce jediným jednatelem jím 100 % vlastněné společnosti Zangezur spol. s r. o. již ode dne 13. 2. 2007, pobytové oprávnění mu bylo vydáno dne 10. 8. 2007. V roce 2007 byla do sbírky listin založena toliko jediná účetní závěrka za účetní období roku 2007. Žalobcovo vysvětlení této skutečnosti při výslechu dne 8. 7. 2014, že pochybila jeho účetní, považuje městský soud za zcela nevěrohodné, neboť systematické nezveřejňování účetních závěrek po dobu cca sedmi let nelze považovat za pouhé ojedinělé excesy opomenutí ze strany žalobcovy účetní. Při řádném chodu obchodní korporace by musely být do sbírky listin zakládány ročně i další písemnosti, např. účetní závěrky či notářské zápisy, k čemuž opět nedocházelo. Žalobce kromě

uvedeného nedoložil žádné relevantní důkazy, že jmenovaná společnost je skutečně ekonomicky činná, např. jednotlivé smlouvy o nájmu nemovitostí či korespondenci s obchodními partnery, případně roční přiznání k dani z příjmu právnických osob za dobu fungování společnosti. S ohledem na chybějící, příkladmo uvedené listiny, nemá soud za doložené, že žalobcova společnost je ekonomicky činná.

35. Jelikož v letech 2012 až 2014 pobýval žalobce na území pouhých 40 dnů, nemohl být naplněn účel dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, jak požaduje zákon. Nadto žádnými relevantními důkazy nebylo doloženo, že by na území republiky žalobce disponoval odpovídajícím zázemím vhodným pro dlouhodobý pobyt a podnikání, nýbrž že je cestovatelsky velice vytížen, o čemž svědčí řada celních razítek a víz v jeho cestovním pasu z uvedeného období, což dokládá, že se žalobce na území republiky často nezdržuje. Soud dále odkazuje na jednotlivé výpovědi jak žalobce, tak jeho manželky, i paní I. B., které nejsou shodné např. v otázce užívání bydlení tehdy v Č.
36. Městský soud se ztotožnil se žalovanou, že žalobce nekonzumuje účel, pro který mu byl pobyt na území republiky povolen. Ačkoliv žalobce doložil, že má zdravotní problémy, tato skutečnost nemění nic na tom, že dlouhodobě neplní účel svého pobytu. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, „*povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. (...) Plnění účelu, pro který bylo vízum uděleno, je ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouze oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána.*“ V rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50 Nejvyšší správní soud uvedl, že „*zákon o pobytu cizinců stojí na premise, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, má povolení k příslušnému a jím deklarovanému účelu náležitě využívat. V opačném případě totiž cizinec neplní jím deklarovaný účel; pokud by taková skutečnost byla zřejmá již při podání žádosti o udělení povolení k pobytu, nebylo by cizinci příslušné povolení vydáno. Nejvyšší správní soud proto považuje závěr žalovaného o tom, že pokud cizinec nenaplňuje na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit, za správný. Pokud stěžovatelka na území České republiky nepobývala, resp. z celkové povolené doby dlouhodobého pobytu v trvání dvou let zde prokazatelně pobývala jen 76 dní, aniž by současně jakýmkoliv dokladem potvrzovala svou aktivní podnikatelskou činnost, zjevně tak nenaplňovala účel udělení povolení k pobytu na tomto území.*“ Obdobně viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69. Skutkové a právní závěry žalované soud považuje v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobcova potřeba krátkodobě pobývat na území republiky z důvodu podnikání může být uspokojivě řešena jiným typem pobytového oprávnění, o čemž byl žalovanou v odůvodnění napadeného rozhodnutí poučen.
37. S ohledem na shora uvedené skutečnosti městský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nesprávné, nezákonné a neodůvodněné. Dospěl proto k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

38. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2019

JUDr. Jan Ryba v. r.
předseda senátu